

Bilag 5.

Oversættelse.

Sekretariatschef Kjeld Mortensens indlæg i 1. udvalg den 10. november 1969 om den fredelige udnyttelse af havbunden.

Der er ingen tvivl om, at den fredelige udnyttelse af havbunden er et af de områder, der på længere sigt vil kunne få den allerstørste betydning for menneskehedens velfærd. Det er derfor nødvendigt, at vi fra begyndelsen tilstræber at etablere ordninger, som er præget af en rimelig balance mellem tekniske, økonomiske og ideelle hensyn og alle nationers legitime interesser. Den rapport (A 7622), som havbundskomiteen har afgivet, indeholder mange værdifulde synspunkter og forslag, der vil kunne danne grundlag for en international regulering af dette område.

Med den vægt, som den danske regering tillægger bestræbelserne for at fremme den sociale balance mellem verdensdelene, kan vi tilslutte os tanken om, at det internationale samarbejde på dette område må undgå at reflektere de forskelle, der på nuværende tidspunkt består mellem industrielt udviklede lande og lande i udvikling.

Danmark deler det synspunkt, at havbunden og dens undergrund bør betragtes som „menneskehedens fælles arv“ i den forstand, at De forenede Nationer vedkender sig det udelukkende ansvar for, at udforskning og udnyttelse af havbunden og dens undergrund finder sted i menneskehedens fælles interesse efter bestemte forud lagte kriterier. Det følger heraf, at havbunden efter vor opfattelse ikke kan være genstand for national tilegnelse eller nationale krav.

Anerkendelsen af, at der eksisterer et område af havbunden, som ligger uden for grænserne for national jurisdiktion, indebærer, at det vil være nødvendigt at opstille internationalt anerkendte kriterier for en nøjagtig afgrænsning af dette område. Konventionen af 29. april 1958 om den kontinentale sokkel tilsigtede at opstille et sådant kriterium i sin artikel 1. Til dette formål anvendtes udnyttelseskriteriet, men den tekniske udvikling siden da har gjort det umuligt nøjagtigt at fastlægge en linie

på grundlag af dette princip. Vi må derfor have nye kriterier, som kan lægges til grund for en grænsedragning mellem national og international jurisdiktion.

Adskillige medlemmer af udvalget har gjort gældende, at udvalget savner mandat til nærmere at drøfte kriterierne for undersøgelse af den nøjagtige afgrænsning af det område af havbunden, som ligger uden for grænserne for national jurisdiktion. Fra dansk side forstår man meget vel, at udvalget står tøvende over for dette vanskelige problem, og man anerkender, at udvalget savner bemyndigelse til at træffe nogen afgørelse på dette område. Ikke desto mindre ville det være værdifuldt, om udvalget med den store ekspertise, som det har opnået, snarest muligt kunne foretage en nærmere gennemgang af spørgsmålet med henblik på at formulere alternative forslag til konkrete kriterier for en geografisk afgrænsning. Hvis en sådan undersøgelse kunne gennemføres uden at forsinke udvalgets arbejde som helhed, ville det være til stor hjælp for regeringerne, når spørgsmålet senere kommer op til behandling på en international konference.

Den danske regering støtter bestræbelserne for demilitarisering af havbunden i overensstemmelse med målsætningen i resolution 2467A (XXIII) af 21. december 1968. Det er derfor med stor tilfredshed, at man har bemærket sig, at der som et første skridt i denne retning er tilvejebragt en betydelig grad af enighed i CCD om udformning af et konventionsudkast, der begrænser den militære anvendelse af havbunden uden for tolvmilegrænsen.

Jeg skal i øvrigt ikke ved denne lejlighed kommentere alle sagens legale aspekter, men blot nævne nogle af de punkter, som jeg på nuværende tidspunkt finder må tillægges særlig vægt.

Danmark støtter det synspunkt, at der som hidtil må sikres fri adgang for alle sta-